

Broluui

TURINYS

Pirma dalis	9
Antra dalis	47
Trečia dalis	77
Ketvirta dalis	99
Penkta dalis	119
<i>Padėka</i>	131
<i>Nuotraukos</i>	133
<i>Chronologija</i>	167
<i>Knygos, išverstos į lietuvių kalbą</i>	171
<i>Kiti kūriniai</i>	173
<i>Pastaba apie viršelį</i>	175

*Pirma
dalis*

Entonces fue al castaño, pensando en el circo, y mientras orinaba trató de seguir pensando en el circo, pero ya no encontró el recuerdo. Metió la cabeza entre los hombros, como un pollito, y se quedó inmóvil con la frente apoyada en el tronco del castaño. La familia no se enteró hasta el día siguiente, a las once de la mañana, cuando Santa Sofía de la Piedad fue a tirar la basura en el traspatio y le llamó la atención que estuvieran bajando los gallinazos.

Cien años de soledad

Ir, mąstydamas apie cirką, nukėblino prie kaštono, o šlapindamasis dar bandė mąstyti apie cirką, bet galvoje buvo tuščia. Tuomet susigūžė kaip viščiukas ir apmirė kakta įsirėmęs į kaštono kamieną. Artimieji jo nepasigedo, tik kitą dieną, vienuoliktą valandą ryto, Santa Sofija de la Pjedad, išėjusi į užnamę išversti šiukšlių, virš vidinio kiemo pastebėjo leidžiantis maitvanagius.

Šimtas metų vienatvės

I

Vaikystėje tėtis išgavo iš mudviejų su broliu pažadą, kad naujuosius 2000-uosius metus sutiksime drauge su juo Niujorke. Vėliau, kai augome, ne kartą primindavo mums tą susitarimą, ir tas primygtinumas mane erzino. Ilgainiui tai supratau kaip troškimą sulaukti tos datos. Būtų tada septyniasdešimt dvejų, o aš – keturiasdešimties, būtų dvidešimto amžiaus pabaiga. Kai buvau paauglys, ta gairė man atrodė tolių toliausiai. Mudviem su broliu suaugus, tą pažadą retai kas prisimindavo, bet tą naujojo tūkstantmečio naktį mudu buvome tėčio numylėtame mieste Indijos Kartachenoje. „Juk buvome sutarę“, – nedrąsiai priminė tėtis, gal nesmagiai jausdamasis dėl savo įkyrumo. „Žinoma“, – atsakiau, ir niekada daugiau apie tai neužsiminėme. Jis gyveno dar penkiolika metų.

Kai jis artėjo prie septyniasdešimties, vieną vakarą, jam išjungus šviesą, paklausiau, ką jis galvoja apie gyvenimą. „Man regis, jau beveik viskas baigta.“ Paskui šypsodamas pridūrė: „Bet dar turiu laiko. Neverta per daug

kvaršinti sau galvos.“ Pasakė nuoširdžiai tuo tikėdamas, ne vien norėdamas mane nuraminti. „Pabundi vieną dieną ir matai, kad esi senas. Nei iš šio, nei iš to, be jokio perspėjimo. Protas neneša, – pridūrė. – Kažkada esu girdėjęs, kad rašytojo gyvenime ateina toks metas, kai jis nebeišgali rašyti didelių kūrinių. Galvoje nebetelpa didelės apimties kūrinio planas, klaidus ilgo romano personažų kelias. Tai tiesa. Dabar pats tai jaučiu. Žodžiu, dabar labiau dera trumpesni kūriniai.“

Kai sulaukė aštuoniasdešimties, paklausiau, kaip jis jaučiasi.

– Iš aštuoniasdešimties metų perspektyvos vaizdas įspūdingas. Ir pabaiga nebetoli.

– Ar bijai?

– Tiesiog beprotiškai graudu.

Kai prisimenu tas akimirkas, mane nuoširdžiai sujaukina jo atvirumas, juo labiau turint omeny tokius žiaurius klausimus.

2

Vieną 2014 metų kovo dieną paskambinau mamai, ir ji papasakojo, kad tėtis peršalo ir jau dvi dienas nesikelia iš lovos. Jam taip pasitaiko, bet ji pasakė, kad šįkart visai kas kita. „Jis nevalgo ir nenori keltis. Atrodo kaip nesavas. Vangus. Taip prasidėjo Alvarui“, – pridūrė turėdama omeny pernai mirusį tėvo kartos draugą. „Geruoju nesibaigs“, – tokia buvo jos diagnozė. Po mamos skambučio pernelyg nesunerimau, jos nuojautą priskyres baimei. Jos gyvenime prasidėjo laikas, kai vienas po kito miršta seni draugai. Ir ją neseniai labai paveikė dviejų jaunesnių, labai mylimų brolių netektis. Šiaip ar taip, jos skambutis suaudrino mano vaizduotę. Nejaugi taip ateina pabaiga?

Mama, dukart sirgusi vėžiu, turi važiuoti į Los Andželą tyrimų, tad nutariame, kad į Meksiko miestą pabūti su tėčiu atskris mano brolis iš Paryžiaus, kur šiuo metu gyvena. Aš būsiu su mama Kalifornijoje. Vos atvykus broliui, tėčio kardiologas ir gydytojas praneša, kad tėčiui

plaučių uždegimas ir kad būtų kur kas saugiau paguldyti jį į ligoninę ir atlikti daugiau tyrimų. Pasirodo, prieš kelias dienas jis siūlė tą patį ir mamai, bet ji nesutiko. Gal bijojo to, ką gali atskleisti nuodugnūs tyrimai.